

« Νικολό Βάρολ ἔφημε, τὰ φύγη δὲν ἔφημε [ὁ Μ. Μουσῆας ὕψη
« τοῖος ἦεν ἑχθρὸς ^{ρυμῶν τὴν Βενετσίαν} μέγας τῇ ἀδυντείας,
« κρεμόνας δὲ τοῦ αἰδεντός, δά τας ἀνέθραγαδίας
« εἰς τὴν φύγη τὸν στυῶμεν, ἀντίτο σος θρυσκίτον,
« Ἰάχα ἔζηντα μὲν ἄντῳ εἶχε σὺν στυροφίαν ταν,
« καὶ ὁ στυκὸς μεμοῖρεος λυσήσε τὴν καρδίαν ταν.
« Ρατὲ μέρος ἐσχαθῶσε, καὶ μέρος ἐμωσῶσε,
« ὅδε Βαρόλας μοναχὸς με δύο ἐγλυτῶσε. »

